

ŠPATNĚ UVAŘENÉ HOUSE

ROBERT BRINDA

Robert Brinda

Špatně uvařené housle

Kapitola 1.

Špatně je špatně, protože může být ještě hůř. A uvařené vepřové je ovar, jí se pokud možno s křenem. A housle jsou nemluvně basy, při čemž viola není kavárna, ale starší sestra houslí. Jo, a ta tři slova v jedné větě jsou nesmysl. Aspoň víte, co vás čeká.

Ten titul jsem si vymyslel z pusté zlomyslnosti. A je teď na vás, co s tím uděláte. Má tam být R místo L? Nebo tam přebývá A? Přemýšlejte! Přemýšlejte! Přemýšlejte! Dochází vám, jaká je to dřina, vymyslet titul? A to je teprve nadpis. Ještě je třeba k němu vymyslet příběh. Třeba takto:

Sluší se představit osoby, s nimiž se setkáte:

Jana – ženská, která si myslí, že je holka.

Hana, která si myslí, že je kovaná ženská.

Nad'a. Ráda by byla jedovatá, ale zvědavost jí to nedá. Parta si ji drží jako ukázkou, které lze nakukat cokoli.

Táňa. Benjaminek party.

Bára. Má to za sebou, takže ví, co to obnáší.

Bohumil. Přišel k tomu jako Dalibor k houslím.

Petr. Spadl do toho. Chudák.

Jaroslav Kolona. (Nikoliv pátá.)

František Koza za osmnáct.

Josef Vlk za všechny prachy.

Hawkingova Černá díra. Pozor, je to míněno ve smyslu astronomickém, nikoliv anatomickém.

Davy pobavených diváků, kteří mají své první lásky šťastně za sebou. Kolik vlastně může být prvních lásek? Tucet? A existují druhé lásky?

Stará Blažková, starostmi usoužená až do boubelata.

Pan Blažek, který si právě uvědomil, že má dceru.

Sapfo. Po zralé úvaze byla z příběhu vyloučena.

V příběhu nevystupují, ale podílejí se na něm jako poradci: Marie Stuartová, Filip Sličný, Rudolf Druhý. Rudolf První se na to vykašlal.

Otevíral hutlaústa v úsměvu od ucha k uchu. Houby od ucha k uchu. Kousky tváří tam přece jen zbyly. Mohl si takový úsměv dovolit, protože mu z úst svítily oslnivě sněhobílé zuby. Samozřejmě to bylo zásluhou pravidelně a pečlivě používané zubní pasty. Její název zde nemůže být uveden, protože by to byla nekalá reklama. Když jsme u toho: Znáte nějakou kalou reklamu? Nekalá by byla proto, že by mi nikdo za ni nezaplatil. Odpověděla mu pevně stisknutými rtíky. Takové nějaké „Na mne si nepřijdeš, trhni si nohou!“ Takové rtíky ovšem dokážou lhát, jako když tiskne. Aspoň to napovídala nanesená rtěnka, takže přímo volaly: „Pojď blíž a

obejmi mne, přitiskni mne k sobě, polib mne, kde je tu, sakra, nějaká postel!“ Ta postel sem samozřejmě nepatří. Zamíchala se sem, protože slečna má za sebou hodinovou procházku přírodou, takže ji bolí nohy. Je pravda, že by stačilo si sednout, ale postel je přece jen příjemnější. S jednou výhradou. Každé dívčí nožky jsou krásné. Od kotníků nahoru určitě. Jen se do postele musí zout štykláky. A jestliže vykoukne hallux – to, prosím je kotník, nárt, prsty, palec, vybočený jako Brno. Pak to ovšem není nožka ale haxna. Pro vaše poučení: haxna je z německého Haxe – hnáta. Noha je Bein, to na čem bez halluxu stojíte, je Fuss. To vybočení jako Brno, je prostě veliké vybočení. Veliké jako Brno. Nikdy veliké jako Praha. Nikdy veliké jako Olomouc. Nikdy veliké jako Přestavky. Veliké jako Brno. Jedinou výjimkou jsou Zádveřice. To je vesnice v zlínském kraji, o níž se říká „veliká jak Zádveřice.“ Nejsou tím míněny nohy, i kdyby byly sebekrásnější. Zádveřice jsou o kousíček výše.

Je máj. Mácha nad ránem huláká „Viléme, Hynku, Jarmilo!“ Strážník zvažuje, jestli je to ještě rušení nočního klidu, nebo je to již výtržnictví, slunce ospale vystrkuje nos z ranních červánků, holka nevšímavě kráčí dál. I to je jakýsi důkaz. Člověk – dokonce ani holka – se neprochází do rána. Nevadí mu to. Je jaro, holky se rojí. Ne nespletli jsme si je se včelami. Dívky se rojí, nikoho by nenapadlo, že je jich na světě tolik.

Nastrojené, načančané, mají za sebou roky odborného studia: Ví, že se jí především podíváš na rty. Ano, daly by se ožužlávat, daly by se ocucávat, daly by se líbat... Také ví, že se jí podíváš na oči. Ne že bys v tu chvíli chtěl vědět, jakou mají barvu. Chceš pouze zjistit,

jestli si tě všimla. Teď je na řadě obličej. Ví, že je na řadě, má ho vkusně namalovaný, pečlivě orámovaný vlasy tak, aby byl opravdu přitažlivý. Sklouzneš pohledem na prsa. Očekává to, jsou vstřícně se dmoucí, žádné povisliny až někam do pasu. I zde platí to žužlání apod. Mineš ji, a ona ví, že se nenápadně ohlédneš. Nejsou tam žádné hýždě. Není tam ani nějaký zadek. Je tam pouze a výhradně zadeček. I kdyby tam byla prdel jak Zádveřice.

To bylo včera. Dnes ji potkáš znovu. A zblblnul jsi. Usmál ses na ni. Jestli máš štěstí, ani si toho nevšimne. Bohužel, je neměnným pravidlem, že štěstí nemáš. Úsměv ti oplatí. Takže chtě nechtě ji zítra musíš pozdravit. I kdyby to bylo jen lehké pokývnutí hlavou, máš pozítří rande. Zažil jsi někdy větší trapas, než je první rande? Nevíš, co ji zajímá, co ji baví, kam s ní vyrazit, protože na prvním rande se předpokládá aspoň trochu cudnost. Horror je, když zjistíš, že má ráda hudbu. Pokud je to obyčejná muzika, bude tě vstupenka stát dva měsíční platy. Tedy čtyři měsíční platy, protože samozřejmě musíš koupit vstupenku i pro ni. Ani tě nenapadne, že o takovou obyčejnou hudbu ani moc nestojí, že to byl jen test, jestli bude na chleba, kdyby... Jsi trouba, protože tak daleko nemyslíš. Také se může stát, že má opravdu ráda hudbu, dokonce vážnou hudbu. Wagner, Mahler, Beethoven, Bach... Pozor, Beethoven není pes, a když vám někdo řekne „dej si Bacha,“ nemyslí tím, že máte dávat pozor, ale že vás čeká nejspíš varhanní koncert.

Doufej, že není fanynkou Deep purple. Na vstupenky by ti nestačily ani ty čtyři měsíční výplaty, nehledě k tomu, že žádné měsíční výplaty nemáš, protože jsi študák. Sice jsi v posledním

ročníku pajdáku – všímáte si? Není to pedák. Je to pajdák, protože je v něm povinná angličtina. Nejsi žádné ořezávátko, takže studuješ navíc teoretickou fyziku. To proto, že pamatuješ na zadní vrátka. Jsou přece známy platy kantorů, takže je jisté, že po absolutoriu seženeš flek, a bude na chleba, i kdyby nezbylo na špekáčky. Pravda, teoretický fyzik bere měsíčně o trochu víc, ale úměrně tomu je také o trochu méně míst pro teoretické fyziky. Takže s pajdákem se dá teoretická fyzika aspoň učit, i kdyby to byla jen obyčejná fyzika někde na základce.

Jmenoval se Bohumil, takže se mu dalo říkat Bohouš. Ale jako kluk četl Rychlé šípy. Věděl, kdo je bratrstvo kočičí pracky, věděl, že to byla trojice: Dlouhé bidlo, Štětináč, Bohouš. A kdykoliv ho někdo oslovil jménem Bohouš, měl chuť ho roztrhnout jak hada. (Oh, mene tekel, pane Foglare!) Asi by si nechal říkat Milek, jenže nemohl riskovat, že některá z těch dívek, s nimiž se bavívá, je natolik vzdělaná, aby věděla, že existuje jakási latina, v níž se Mílek jmenuje Amorek, z toho podobný Mourek, v závěru kocourek. Dovedete si představit, jak jsou v putyce, najednou se ozve: „Kocourku, kup mi ještě jedno pivo. No řekněte! Není to jasný případ šikany?

Ta právě současná se jmenuje Jana. Je to trochu překvapující, ale Jany se opravdu ještě uchovaly. Dávno již vyhynuly Jarmily, Jiřiny, Marie, Anny. Zřejmě proto, že na cestě k rovnoprávnosti mizí jména, která nemají mužskou variantu. Neexistuje Jarmil, Jiřin, Mar, Ann. Zato vzkvétají Petry a Pavly, výjimkou jsou snad pouze Lucie, ale to proto, že ctižádostivé maminky své dcerušky pojmenovávají

podle zářivých vzorů v naději, že se na ně přenesou jejich vzhled. Vyhnuly i Věry, i když je trochu nahradily Veroniky, protože v zdrobnělině nejsou Verky ale Věrky. Verky být nemohou, protože jsou verky na veverky. Ale to jsou zbytečné úvahy, protože je Jana. A probíhá to následovně:

On jde na jih, ona na sever. Potkají se.

On: „Ahoj!“

Ona: „Ahoj.“

On se zarazí, jako kdyby ho napadla nějaká blbost.

On: „To je dneska hezky!“

Ona: „Hm!“

On: „Co se jít cournout do parku?“

Ona: „A nebude pršet?“

Předpověď počasí říká, že nejméně týden ani nekápne. Jednak sledování předpovědi počasí není povinné, jednak zkušenost říká, že při takové předpovědi do hodiny přijde bouřka s průtrží mračen.

Ten rozhovor je třeba přeložit. Ať je hlasitě řečeno cokoliv, je slyšeno:

On: „Dáme si rande?“

Ona: „Na hodinu? Na dvě?“

Ona: „Jak moc mám chlupaté nohy?“

Holka, holka! Copak při procházce v parku záleží na chlupatých nohách? Na co to zase myslíš? A jak by to vypadalo, kdyby ses najednou ohnula, a začala počítat chloupky? Na nohách! Stejně se nedopočítáš, protože máš na nohou silonky. Houby silonky! Silonky se již sto let nenosí. Nosí se siloňáky, protože k silonkám musely být

podvazky. I rozepnuté podvazky v chybné poloze mohou nehorázně tlačit. Oba zúčastněné. Takže siloňáky, což nejsou kdysi nošené kabáty, ale punčochové kalhoty. Mají jednu výhodu. Dají se svléknout bez složitého rozepínání. Stejně pod nimi musí být ještě roztomilé kalhotky. Takové, aby dávaly tušit, že skrývají lákavá tajemství. S jednou výhradou. Skrývají tajemství, která nejsou až tak moc lákavá, protože se využívají především na toaletě.

Zde je, bohužel, nutné vložit vysvětlivku: Jana má o dva roky mladší sestru Hanu. Je dobře známý syndrom mladšího bráchy: Starší brácha je příklad, vzor, ideál, děd vševěd, zastánce, ochránce, jeho je třeba vždy a ve všem poslechnout, protože on ví nejlépe, co se sluší a patří. Syndrom mladší ségry neexistuje, protože stvoření ženského rodu je vždy zcela a naprosto svébytné, i kdyby to byla třeba jen žízala. Hana je výjimkou. Takže Jana je třetím rokem na přírodovědecké fakultě, Hana je v prvním járu. Asi by bylo správnější, že je v prvním Jahru, ale i tak každý ví, že je to první ročník.

Obě jsou na přírodovědecké fakultě a studují chemii. Světaznalý občan již z daného jistě uhodl, že jsme v Olomouci, protože v Olomouci je firma Farmak, což je taková o trochu menší Zentiva, že má své laboratoře, že se v nich docela dobře užívá laborantka, znala chemie. Již o trochu méně se ví, že takových, byť o trochu menších chemiček je ve městě víc. A nejméně v jedné z nich se dokonce zpracovává konopí. O živobytí je tudíž postaráno.

Sedí spolu – ne ty ségry – sedí spolu Bohumil a Jana na lavičce v parku a koukají na něco před sebou, čemu hrdí obyvatelé města

říkají jezírko. Není to jezírko. Je to kachní kalouch. Kačení brouzdaliště, v němž je nahoře špinavá voda, bahno vespod. Ty kachny se drze motají lidem pod nohama, je jim však nutné přiznat jedno: Mají svou hrdost, neškemrají o sousta chleba. Samozřejmě nečetly Karla Hynka, ale o máji věděli své stejně jako lidé. Takže tři kachní slečny stály na zastávce tramvaje asi tak kilometr od svého trvalého bydliště. Nelze se jim divit. Založení rodiny znamená založení nového domova. Byla to tudíž průzkumná výprava, ale nebylo jisté, jestli čekají na tramvaj, nebo jen tak náhodně odpočívají. Stojí tam mlčky. Stojí a znechuceně koukají na tři dámy, které sedí na lavičce, a švitoří. Kdyby tam ty kachny nebyly, neřekli bychom, že švitoří, ale že kejhají. Právě ukončily téma politika. Netrvalo jim dlouho, protože se až vzácně shodly: Předseda vlády je blb, Prezident je hlupák. Předseda parlamentu je idiot. Předseda senátu je cvok. Ministr financí je hovado. Kačeny na ty dámy znechuceně zírají, ale to, co slyší, nekomentují. Politice nerozumí. Ty dámy rovněž ne. Použití těch výrazů – blb, hlupák, idiot, cvok, hovado – naznačuje, že nemůže na řadu přijít jiné téma než manželé:

„Víš, kolik ten tvůj denně prochlastá?“

„Pche! Kdybych to chtěla vědět, tak se zeptám pana Babiše.“

Sedí spolu na lavičce, neumí to pojmenovat, ale mohlo by se tomu říkat souznění. Možná jsou to zbytky nějakého šestého smyslu – mohlo by se mu říkat telepatie. Prý ho kdysi dávno lidé měli.

Přibližně před sto tisíci roky plíží se pralesem s klacky v rukou dva neandrtálci ulovit mamuta.

„Chrocht, chrocht,“ ulevuje si nelibozvučně jeden.

„Drž hubu, vole!“ Napomíná ho ten druhý, a ani si nevšiml, že nevyslal myšlenku, ale že to řekl. Je to počátek lidské řeči a je to počátek konce telepatie.

Ani si nevšiml, že nevyslal myšlenku, ale že to řekl:

„To bych rád věděl, jestli bylo slané.“

„Co?“

„To moře tenkrát. Před těmi čtyřmi miliardami roků.“

Pouze si to mlčky představila: NaCl – chlorid sodný – sůl kamenná. Tisíce tun sodíku, tisíce tun chloru se sype do vody. Náhle ji překvapila myšlenka: Tisíce tun soli? A co miliony tun vodíku a miliony tun kyslíku, které hoří ve vodu a vrhají se kilometry širokým vodopádem na zemi. Kdysi jim to ukazoval učitel ve škole. Zkumavčička s vodíkem, odzátkovaná, aby se lehčí vodík dostal ven. Škrtnutí zápalky, bleskurychlý plamínek...

Ona ví, že je Bohumil, protože jí to řekl. On ví, že je Jana, protože mu to prozradila. To je ale všechno. Víc si o sobe říci nestačili. V duchu si začal za svou poznámku nadávat. Kristepane, měl říci něco o tom, že se mu na ní něco líbí, že má zajímavou barvu vlasů, že...(Nemá modré vlasy. Nemá rudé vlasy. Je zoufale nemoderní, protože její vlasy jsou přirozeně blond. (Skoro blond.) Vůbec ho nenapadlo, že trefil hřebík na hlavičku, že fyzika a chemie jsou jedno a totéž, že se jí v hlavě rozsvítila myšlenčička: „Nebudeme se hádat kvůli špinavým fuseklím. Budeme se hádat o chemii na počátku světa. Měla pravdu. Hádky o fusekle by mohly

rozhárat milostné soužití. Hádky o slučování prvků by ho naopak mohlo stmelit.

Některé zákony jsou neměnné. Po úderu na hlavičku se musí do hřebíku mlátit tak dlouho, až se prkno rozpadne:

S hlavou pozvednutou vzhůru, zasněně, jako kdyby se dívala na hvězdičky: „Stejně je to divné. Sodík a chlor – je to anorganická chemie. Ale jakmile se do toho zamotá uhlík, je to organika. CO_2 , CH_4 , C_2H_6 ...

S hlavou pozvednutou vzhůru, znechuceně, jako by sledoval, jestli se ty bílé beránky nemění v černý bouřkový mrak: „Taky by to místo uhlíku mohl být křemík.“

„Vážně? SiO_2 , SiH_4 , Si_2H_6 ? A co takhle $\text{Si}_2\text{H}_5\text{OH}$? Počítám, že to by nepil ani notorický ožrala.“

Krucinál, kdy přijde na řadu přiznání, že se mu líbí? Že ona proti tomu nic nemá? Přišlo něco jiného:

„Nezajdeme na pivo?“

To pivo si po vyčerpávající procházce od jezírka určitě zasloužili. Bylo to nejméně sto metrů, možná dokonce sto padesát. Svalili se do židlí a přispěchavšímu číšníkovi zaveleli:

„Dvakrát Gustava.“

„Bohužel máme jenom jednoho. Budete si přát:“

Slitoval se nad jejich nechápavými pohledy:

„To jsem já. Jmenuji se Gustav Suchánek.“

Nejmenoval se Gustav Suchánek ale Martin Kučera. Ten mírně nejapný vtíp byl jen reklama na třináctistupňové litovelské pivo s šesti procenty alkoholu. (S každým půllitrem jste zvládli jednu

malou štamprli.) Také nebyla pravda, že byl jediný Gustav v té restauraci, protože jim vzápětí ty dva Gustavy přinesl.

Ke Gustavům samozřejmě patří hlubokomyslné úvahy. Konec konců, ke kterým pivům hlubokomyslné úvahy nepatří? Takže se Bohumil pochlapil:

„To křemíkové pivo je samozřejmě blbost. Ale již neandrtálci uměli vyrobit docela zajímavé pití. A ani k tomu nějaký alkohol nepotřebovali. Stačila jim zkvašená muchomůrka červená.“

„jak jsi na tohle přišel?“

„No ten pohřeb z Předmostí. Víš, viděl jsem fotku z brněnského muzea, jak vypadali ještě předtím, než je schovali do Mikulova. Bylo to dvacet asi tak patnáctiletých klučinů, oblečených do něčeho jako černých mnišských hábitů. Nedalo mi to, a kouknul jsem na internet. Vůbec to nebyli oblečení kluci. Bylo to pět chlapů, tři ženské, dvanáct dětí. A zbyly z nich jen kostry. A nebyli pohřbení. Byli naházení do nějaké strže nebo příkopu. Takže si myslím, že to bylo tak: Některá z těch ženských se spletla a místo muchomůrky červené přinesla muchomůrku tygrovanou. Takže začali umírat, a ti, co přežívali nejdéle, už neměli sílu je pořádně pohřbít. Takže je tam jen tak naházeli.“

Světaznalý jedinec si v tomto okamžiku určitě začal klást otázku, jestli je Bohumil opravdu třiadvacetiletý vysokoškolák, protože jeho hlubokomyslné žblebty naznačují, že je bohapustý puberták na svém prvním rande, Náctiletý puberták má ovšem výhodu: Vedou ho pudy, takže už nejméně před hodinou se pokusil o něco, co Bohumila napadlo až teď. Předklonil se a vtiskl Janě na rty cudný

polibek, Pokud si představujete jako protiklady polibek cudný a necudný, pak jste sice možná kovaný milostný teoretik, ale s praxí jste zatraceně na štíru. Především: Neexistuje necudný polibek. Dámy a pánové, líbali jste se někdy? A chcete tvrdit, že váš polibek byl necudný? Ať již směřoval kamkoliv? Je mnoho míst na lidském těle, která lze líbat! Cudný polibek rovněž neexistuje, i když za takový lze považovat nesmělý polibek, nepovedený polibek – nesmělé polibky lze opravdu řadit mezi ty nepovedené. Bohumil: Rty sevřené se dotknou stejně sevřených rtů. Hrud' se netiskne na ňadra. Ruce neobjímají dívčí pas, ale jsou cudně složeny na zádech. Ten dotek rtů je jen letmý. A teď překvapeně zírám, udiven, že se konečně osmělil. Ona rovněž překvapeně zírám, protože podvědomí jí zavelelo: Vlepila mu facku. Neomluvila se. Vlastně se přece jen omluvila, ale tak trochu nezvykle „Ježíšmarja!“

Facka je úder dlaní do obličeje. Pokud nemíří na tvář, není to facka, ale pohlavek. A patrně to není náš vynález. Kdysi dávno jsme ho museli přivést z Anglie, soudě podle toho, že pojmenování facka je odvozeno od anglického face. Možná ji přijal již Jan Hus jako nedílnou součást Viklefových názorů.

Dostal facku, s otevřenými ústy zírám s dlaní přitisknutou na zasaženou tvář. Dala mu facku, zírám na něho s otevřenými ústy. Hlavou jí běží: „Vrátí mi ji? Nevrátí mi ji?“ Dívčí facka, obzvlášť facka při takové příležitosti nemusí být výrazem odmítnutí. Skutečným a neoddiskutovatelným odmítnutím je kopnutí do – tam nahoru. Pokud se k němu odhodláte, nekojte palcem od nohy ale kolenem. Jednak proto, že kolenní klouby jsou tvrdší než palec,

jednak proto, že se musíte napřed přesvědčit, jestli na sobě máte krajkové kalhotky, protože při kopnutí palcem se vám může sukně vyhrnout až do pasu, nebo dokonce roztrhnout.

Naštěstí Bohumil tu facku pochopil správně: Našpulené rty, pootevřená ústa, bloudící jazyk, hrud' přitisknutá na hrudi, ruce objímající pas. Vlastně o kousek níže, ale ne úplně níže, protože sedí na lavičce, a objímat dřevo není ten pravý požitek. Jana našpulené rtíky, pootevřenou pusinku, bloudící jazýček, dýchat jakž takž ještě může, ruce obtočené kolem krku, aby si to předčasně nerozmyslel. Stejně to trvalo jen krátce. Asi tak hodinu.

Napadlo vás někdy, jak to má takový vysokoškolák těžké? Bydli na koleji v čtyřlůžkovém pokoji, holka je na tom obdobně, protože bydlí u táty a mámou. Soukromí veškeré žádné. Přece jen se najde řešení: Udělíte třem spolubydlícím sponzorský dar v ceně dvou piv. Vlastně je to rozumnější než stejně vysoký dar dobrým andělům. Jen musíte doufat, že svá piva nevypijí na ex. Jo, a také se nehodí, to udělat při příležitosti prvního rande.

Kapitola 2.

Debil, imbecil, idiot, kretén, blbec. Je to téměř neuvěřitelné, ale až na jednu drobnou výjimku to byly medicinské kategorie IQ.

Ale: Nemí náhodou měření IQ blbost?

Bohumil s Janou museli chtě nechtě své bohulibé počínání přerušit. I při takovém konání je nutné se tu a tam nadechnout. Zde ovšem nastává takový drobný problémeček: Bylo to krásné a bylo toho dost. Sbohem a šáteček pravil Nezval. Jeho slova se vryla do povědomí národa, i když jsou často citována v drobné obměně: „Trhni si nohou!“ Bohumil má však na srdci něco jiného:

„Zítřa?“

„Pozítří.“

Zde je třeba vložit vysvětlivku: Když mluvíme, není to řeč. Je to zpěv. Každé slovo má svůj rytmus, svou melodii, obojí tlumočí mnohé, co nebylo vysloveno. To Bohumilovo „zítřa?“ zní najednou úplně jinak: „Jestli mi teď dáš kopačky, tak si hodím mašli.“ Samozřejmě se nepůjde oběsit. Jen jí naznačuje, že by...kdyby...

To její pozítří je naprostý úlet. Znělo to takto:

tra?“
„Zí

„Po
zí
tří.“

Čímž bylo řečeno: „Zítřa nemůžu, mám rande s Petrem. Je to sice pravda, Ale Bohumilovi je po tom kulové s přehazovačkou. Správně to mělo být vysloveno takto:

„Až
zí
po
tří.“

Což zní: „Bože, slušné mravy mi to velí, ale jak já to až do pozítří přežiju?“

Nepřežije. Žádná to až dosud nepřežila. Přežila by, kdyby se svěřila svým kámoškám Nadi, Táně, Báře. A samozřejmě sestře Haně. Konečně jí budou mít co závidět. Hana jí ovšem závidět nebude. Přece jen existuje syndrom mladší ségry. Dávno se ví, že Jana nedokázala a nedokáže klofnout pořádného kluka. Je v tom jediná potíž. Jak vypadá pořádný kluk? Je to ňouma, se kterým se dává mávat jako s červenými trenýrkami na hradě? Nebo to má být tak trochu frajer, který sice bude mávat s vámi, ale jen s mírou?

A jak se pozná, jestli je takový nebo makový? „Amen, pravím tobě. Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“ Zatraceně, jak to ten Kristus pán myslel?

Jste bláhoví, jestli si myslíte, že se kamarádkám nesvěřila. Pro jistotu se za nimi stavila hned cestou domů, protože taková zpráva se musí sdělit osobně, aby se viděla jejich reakce. Je to smutné, ale vždycky je to nevěřicná reakce: „Cože, ta puťka že si dokázala nabalit kluka?“ Všimli jste si, co se děje, když s dívkami začnou mlátit hormony? Při jakékoliv příležitosti se hlasitě smějí, když něco říkají, jsou to spíš výkřiky než hovor, každé gesto je přímo výzvou. Nesmí se to odsuzovat. Je to podvědomé. Když na to přijde, tímtež trpí i kluci.

Kdysi dávno – a také to s tím souvisí – přestali páni své známé oslovovat „příteli,“ kamaráde,“ „soudruhu,“ hlavně toho soudruha nahradili oslovením „vole.“ Pokud je uslyšel nějaký kolemjdoucí, pohoršeně se za nimi ohlížel, ale vůbec to nebylo proto, že by jim chyběl ten soudruh. Od té doby to oslovení zevšednělo, dnes už je používají i dívky, o letitých dámách a pánech ani nemluvě. To nedávno šla parkem trojice dívek asi tak šestnáctiletých a jedna z nich ostatním vyprávěla: „Kurva, vole, ten pičus mě chtěl asi ojet.“ Promiňte, ale nebude to přeloženo do spisovné češtiny. Ty naslouchající se zatvářily pohoršeně: „Co se tomu volovi stalo, že to neudělal?“

Sláva, je pozitří. Sedí v parku na téže lavičce, neobjímají se, nemazlí se, nelíbají se. Bohumil to neví, ale Janě je to jasné: Na strategických pozicích jsou rozmístěny Naďa, Táňa, Bára, dokonce

ani Hana nechybí. Budou muset dobíjet mobily, protože mají Janu s Bohumilem nejen na dohled, ale i na doslech. Naštěstí si mohou své první dojmy sdělovat do mobilů jen šepem. Ještě se Jana s Bohumilem – již ne s Bohumilem – Janě tak nějak došlo, že Bohumil ani trochu netouží po tom, aby byl Bohouš – takže zdrobněle je poněkud neobvykle, ale stále ještě k poznání Bošek. Jana s Boškem se ještě ani neusadili na své lavičky, když se do mobilu ozvala Hana:

„Měla by se podívat, jestli má obřízku.“

„Cože?“ (Naďa)

„Proboha, obřízku?“ (Bára)

„Co to je?“ (Táňa)

„Copak nevidíte ten židovský nos?“

Neviděly. Nemohly vidět, protože dnešní židé židovský nos nemají. Nekonají obřízku. Dokonce jedí vepřové, protože ceny hověziny jsou takové, že si na biftek musí nechat zajít chuť. Když na to přijde, pak křesťané rovněž. Asi tomu nebudete věřit, ale není to tak dávno, kdy se maso jedlo jen v neděli. Jo, Bošek obřízku nemá. Jeho táta s mámou jsou křesťané. I když se pokládají za ateisty. To je tak, když chodíte denně kolem kostela, který má na věži kříž, jste křesťan, i když jste ateista.

Jako kdyby je Jana slyšela. A zlomyslnost jí zavelela. Takový námět hovoru, aby z něj byly pať.

„Nebylo slané.“

Jedno je třeba uznat: Bošek okamžitě pochopil, o čem je řeč:

„Myslíš?“

„Nemyslim. Vím to. HNO_3 , H_3PO_4 . Ty dvě kyseliny by tam nebyly, kdyby bylo slané.“

Ach jo! Fyzik!

„ H_2O . CH_4 , HNO_3 . Voda, metan, kyselina dusičná. Co z toho mohlo vzniknout? $\text{C}_4\text{H}_4\text{N}_2\text{O}_2$. Uracyl.“

„Sakra!“

Kdeže by to Boška napadlo! Asi by měl začít znovu studovat chemii.

Jenže Jana pokračovala:

„Jeden uracyl, druhý uracyl, celé hejno uracylů... V každém moři jsou žraloci. Tenhle se jmenuje H_3PO_4 , kyselina fosforečná.“

„Jasně! A zakousne se tomu uracylu do zadku.“

Ne, že by to byl zrovna odborný popis chemické reakce. Ale v daném případě se Bošek docela trefil, protože přesně to ta kyselina udělala. I Janě se to zalíbilo, takže pokračovala v Boškově stylu. (Všimáte si, jak se prohlubuje to souznění? Již existuje slovo zadek. A což takhle zadek, přímo zvoucí k nakousnutí? (K nakousnutí, nikoliv k zakousnutí!!!))

„Té kyselině uracyl zachutnal. Takže se zakousla do dalšího. Uracyl – kyselina – uracyl. A další žralok. Řada roste do nekonečna... A nic.“

Vůbec to není prvotní kyselina ribonukleová. Je to jen takový do nekonečna se táhnoucí řetězec. Má to jednu vadu. Volných uracylů ubývá. A hladových žraloků je stále mnoho. Takže přitáhnout molekulu vody, přitáhnout molekulu metanu, popostrčit k tomu molekulu kyseliny dusičné... A ukecat ten uracylový řetězec, aby to

dělal soustavně. Nakonec z toho ta RNA je. A docela plánovitě vyrábí další uracyly. Houby! Jednou se spletla. Místo $C_4H_4N_2O_2$ vyrobila $C_5H_5N_2O_2$ – thymin. Odtud je již jen krůček k $C_5H_5N_5$ – adeninu, odtud k cytosinu – $C_4H_5N_3O$, guaninu – $C_5H_5N_5O$.

$C_4H_4N_2O_2$ – Uracyl.

$C_5H_5N_2O_2$ – thymin.

$C_5H_5N_5$ – adenin.

$C_4H_5N_3O$ – cytosin.

$C_5H_5N_5O$ – guanin.

Schválně ještě jednou:

$C_4H_4N_2O_2$ – Uracyl.

$C_5H_5N_2O_2$ – thymin.

$C_5H_5N_5$ – adenin.

$C_4H_5N_3O$ – cytosin.

$C_5H_5N_5O$ – guanin.

Všimli jste si, že jsou to varianty jednoho a téhož? A že jsou to vlastně docela jednoduché organické sloučeniny?

A pak tu mazanou RNA napadlo, že z nich udělá DNA, a že to bude něco jako paměť počítače, která jí bude napovídat, co kde a kdy s čím a jak spojit. Nic víc a nic méně.

Takže jedna (jedna jediná) RNA splácala jednu (jednu jedinou) DNA. Ta jedna DNA začala komandovat tu jednu RNA. Ta začala skládat dohromady molekuly, z těch vyráběla buňky, těm buňkám přikazovala, co mají dělat. Začala s tím někdy před čtyřmi miliardami roků. A vydrželo jí to dodnes.

„Víš, co je na tom největší legrace? Že vlastně neexistujeme. Jsme jen hromada miliard buněk, které s námi mávají tak, aby přežily.“

Jana ho nevnímala. Všimla si, že lístečky na nedalekém keři se přestaly chvět pod něčím dechem. Také z trnů na šípkovém keři přestala kapat krev. To, jak někdo našťestí do toho keře nestrkal nos, ale jen se pokoušel prstíčkem rozhrnout listí, aby měl lepší výhled. Byla si skoro jistá, že holky neklepla mrtvice, že to pouze vzdaly a odkráčely. Okamžitě jí bylo jasné, že pro dnešek randění končí, protože ji čeká výslech. Přesněji: Čeká ji kafe, dvě deci portugalů a výslech možná i útrpným právem.

Ani Bošek nezamířil domů. Měl rádně vysmahlo, takže jedinou rozumnou volbou byla restaurace. Asi správnější by bylo, jí říkat putyka, ale byla to docela roztomilá putyka: Vstupovalo se do ní dlouhou chodbou přímo z ulice, následovala místnost asi tak třikrát pět metrů, u jedné její zdi bylo rozmístěno pět stolků s třemi židlemi. Bylo to zřetelné oznámení, že větší společnost není vítána. Číšník vykukoval zpoza dveří, za nimiž se skrýval výčep. Také se mu dá říkat šenk, ale to je z německého schenken – darovat. Pochybuji, že by se našel hospodský, který by byl ochoten darovat pivo. Seděl tam jediný host, co nebyl host, ale reklama na čepované pivo. V jednom je ta hospoda zvláštní: Čepuje se tam Šerák a Svijany. U piva se tam dalo v klidu přemýšlet:

„Proč zavedla takovou záhadnou debatu? Kde zůstalo objímání, mazlení, líbání? Sakra, že ona se s ním pochlubila kámoškám? Ale to by znamenalo... Že by to s ním myslela na vážno?“

Bohužel v té nálevně nikde neviselo zrcadlo, takže se nemohl podívat, co ji na něm mohlo upoutat. Ale výsledek to mělo. Zdálo se mu, že tak nějak povyrostl. Určitě aspoň o nějaké tři centáky. Co si budeme povídat: Při stopěťasedmdesáti je to docela úctyhodné.

Opravdu ji čekalo to kafe a to červené. Ta káva byla dokonce ještě teplá. Musela být, protože kamarádky svou kávu také teprve míchaly. Za všechny ji přivítala její draze milovaná sestřička Hana:

„Ty krávo, to mělo být rande?“

Je zřejmé, že její představa o randění je naprosto jednoznačná: Leží na zádech nedbale rozprostřená v trávě. Úhledné šatičky a sexy prádélko pečlivě složené u levé ruky. On leží na břiše (jejím), rovněž svlečený. Má to jedinou vadu: Při svlékání

kalhot se musí vyzout boty. A hrozí nebezpečí, že mu budou smrdět nohy. Dámám se ro takřka nestává. Zato pánové páchnoucíma nohama často trpí. Lze jen doufat, že předjímal příští události, a před odchodem z domova si nohy umyl.

„Prosím tě, co jsi to vedla za chemické kecy?“

„Tomu ty nerozumíš. Není to žádný blbec a je odborník přes fyziku. Musila jsem zjistit, o čem bychom se mohli bavit...“

„...Když nejste zrovna v posteli.“

„Napadlo tě někdy, že se v posteli občas jen spí?“

„No, s ním v posteli toho moc nenaspíš.“

„Ty jsi ho viděla, jako sebou ve spaní mlátí?“

Bára měla pocit, že se ta diskuze schyluje k pořádné hádce. Aby odvedla pozornost, kývla na číšníka: „Ještě jednu rundu!“ Vrchní

posbíral prázdné skleničky a přinesl další dávku. Díky tomu jsou to pořád jen dvě deci.

„Ten Modrý portugal se nedá pít.“

„Doma jez, co máš, u cizích to, co ti dají.“

„Já ho nejím. Já ho piju.“

Sláva! Nebezpečí hádky je zažehnáno! Pokud se nechcete hádat o rozdíl mezi Portugalem a Merlotem. Zašly si kdysi na skleničku – bohudíky se dnes dá zajít do vinárny, aniž byste byly podezírány, že jste lehké slečny z nevěstince, které tam shání zákazníky. A měly ten pitomý nápad, že si objednaly Červený tramín. Za chvíli přišla bledá servírka s lahví v ruce a zkroušeně jim sdělila, že bohužel mají pouze tramín bílý. Na láhvi přímo zářil nápis: Tramín červený. Možná byla kovaná someliérka, ale asi ji nikdo nenaučil číst. Vynálezce toho názvu (je dávno pod drnem) se nejspíš v hrobě hlasitě řehtá.

Narodili jsme se. A měli jsme IQ tykve. Začali jsme koukat kolem sebe a rázem jsme měli asi tak IQ 10. Začali jsme chodit do školy, kde nás naučili číst a psát. Rázem jsme poskočili na nějakých IQ 50. Našli jsme si práci (možná), díky získaným zkušenostem jsme poskočili na IQ 90. Někteří lidé přečtou jednu knížku ročně. Jiní prý dokonce až dvě za týden. Jsou někteří lidé, kteří mají doma až tři tisícovky knih tištěných a stejné množství e-knih. A za život jich přečetli až dvacet tisíc. I kdyby to byly jen Rodokapsy, jejich IQ vyskočilo na 120. Pouze se nedá říci, že by byli inteligentnější než jiní. IQ nemá s inteligencí nic společného.

Kapitola 3.

Angličané mají Jakubskou bibli, my máme Bibli kralickou. Časem ji vystřídala Bible štutgartská, dnes Bible ekumenická. Je třeba dodat, že třeba Bible kralická s rokem vydání 1813 je psána šwabachem, což je německé schwabach nebo schwabisch – švábsky, za což děkujeme našim sousedům, kteří se dodnes nemohou shodnout, jestli jsou Švábové nebo Sasové.

Tuto kapitolu přeskočte, protože je to sice ohromná sranda, ale čtenáře s vybraným smyslem pro humor nezaujme.

Myslím je to v roztomilých povídkách Karla Tůmy Z českých mlýnů. Mlsný Pražan by v nich hrozně rád ochutnal staročeský segr. Dodejme, že v té Kralické bibli není Jahve či Jehova, nýbrž Gahve nebo Gehova. A kdysi se ve školách učilo, že tam, kde je sousloví ej, se správně píše dlouhé ypsilon. Takže vejř je výř, segr neboli sejr je sýř, Dejvice neznamená dej více, ale Dývice. Prostě „Jýda, přijel strýda. Hoď na pánev výce, ať pohostíme strýce.“ Tím všechna legrace končí.

Ekumenická bible má zhruba patnáct stovek stran. I tak stojí za přečtení, protože obsahuje historické pravdy. Možná omylem,

možná úmyslně poněkud překroucené, ale jsou tam. Tak třeba Genesis je celá ukradena Sumerům, protože zakladatelem judaismu byl až Abraham. Máme dobrý důvod předpokládat, že Abraham žil někdy v první polovině osmnáctého století před Kristem. Proč? Protože jeho otec buď Tare nebo Terach prý byl bohatým majitelem stád v Uru. Ur bylo město na jihu Arabského poloostrova, které ovšem zaniklo někdy pět století před Terachem. Je pravda, že nedaleko později vznikl Ur chaldejský, ale to se stalo asi tak tisíc roků po Terachovi. Stanovení doby Terachova života do osmnáctého století je dáno tím, že v té době vládl Chamurapi, který ustanovil za hlavního boha Akkaďanů Marduka. Terach nesl pomýšlení, že by se měl vzdát svého boha Sina (!!!), a proto sebral svá stáda, a táhl zhruba tisíc kilometrů na sever proti toku Eufratu až do Cháranu. Asi byl opravdu bohatý majitel stád, pokud lze pokládat za bohatství asi tak dvacítku koz a ovcí. O skotu si tenkrát mohl nechat jen zdát. (O kravách, býcích a volech (čtyřnohých) píše až Thutmose III. ve svém vyúčtování bitvy u Meggida v roce 1457.) (Mimochodem: Ta bitva vešla do dějin, a byla to obrovská bitva, v níž padlo celých čtyřiaosmdesát obránců města. Víme to přesně, protože Thutmose zaznamenává počet uťatých rukou – egyptští žoldáci byli odměňováni za zabitého nepřítele, jehož zabití museli doložit jeho rukou.)

Půvabné na tom je, že asi padesát kilometrů severovýchodně od Cháranu v dnešním jižním Turecku existoval ještě jeden Ur – Ur Khaldišův. Khaldiš byl mnohočetné božstvo. Takže Terach opravdu putoval z Uru do Cháranu, ale nikoliv od Perského zálivu, nýbrž